

РЕШЕНИЕ

№ 4327

гр. София, 04.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Цветелина Ал. Костова
ВИКТОРИЯ Н. НЕДЕВА

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Цветелина Ал. Костова Въззивно гражданско дело № 20231100509619 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца „Топлофикация София” ЕАД срещу решение № 10824/22.06.2023 г., постановено по гр.дело № 12522/2023 г. по описа на СРС, 27 състав, с което е отхвърлен предявеният срещу ответника Университетска болница за активно лечение „Александровска“ ЕАД установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД за сумата 1759,70 лева, представляваща лихва върху цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 03.03.2020 г. до 09.11.2021 г., ведно със законна лихва за период от 06.12.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед № 36016 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.12.2022 г. по ч.гр.д. № 66630/2022 г. по описа на СРС, 27 състав.

Въззивникът излага доводи за неправилност на постановеното съдебно решение, тъй като неправилно СРС бил приел, че ищецът не доказал, че поканил ответника да заплати задълженията. Сочил, че покана не била необходима – гл. IV, чл. 40, ал. 1 ОУ на ищеца за стопански потребители определял срок за заплащане на задълженията до 20-о число на месеца, следващ месеца на доставката, след получаване на издадена от продавача данъчна фактура. Ето защо, моли постановеното първоинстанционно

решение да бъде отменено, а вместо това – постановено друго, с което установителният му иск за обезщетение за забава бъде уважен. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК ответникът Университетска болница за активно лечение „Александровска“ ЕАД е депозирал писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба, като неоснователна. Сочи, че правилно СРС приел, че лечебното заведение не било получило фактура или покана за плащане. Ето защо, моли обжалваното решение да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК, настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение на въведените с въззивната жалба основания, настоящият съдебен състав намира следното:

Съгласно разпоредбата на § 1, т. 33а от ДР на ЗЕ, редакция към искивия период, (сега т. 33в) небитов клиент, е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и потребителя – арг. чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ.

В този смисъл е и разпоредбата на чл. 1, ал. 2 ОУ от 2007 г. за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на потребители в гр. София, която предвижда, че продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор с всеки купувач при прилагане на същите ОУ. Съгласно чл. 3 ОУ купувач на топлинна енергия за стопански нужди може да бъде както юридическо, така и физическо лице, което извършва стопанска дейност и използва топлинна енергия за технологични нужди, отопление и горещо водоснабдяване (т. 1), е на издръжка на държавния или на общинския бюджет (т. 2), използва топлинна енергия за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване извън домакинството си (т. 3). Предвид нормата на чл. 61 ОУ страна по договора за продажба на топлинна енергия за стопански нужди може да бъде собственик, титуляр на вещно право на ползване или наемател на имота, в който се ползва топлинна енергия за стопански нужди.

Според чл. 62, ал. 1 ОУ за сключване на договор за продажба на топлинна

енергия за стопански нужди купувачът подава заявление по образец и прилага документи удостоверяващи право на собственост, вещно право на ползване, съгласие на собственика и др., след което продавачът сключва договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди с купувача, открива и води партида с абонатен номер – ал. 2 на същия текст.

От представените в първоинстанционното производство и неоспорени писмени доказателства: изходящо от ответното дружество заявление до ищеца от 02.05.2017 г. за сключване на договор при ОУ за продажба на ТЕ за стопански нужди на адрес гр. София, ул. „*****“, аб. № 2088, 2090, 2093, 2097, 2099, 2101, 2105, 2134, 2949, 3755, 6892, 6902, и 2103, с код на платеца Ш009700, писмен договор № 34031/Ш009700, сключен при ОУ за продажба на ТЕ за стопански нужди по чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ за същия адрес, нотариален акт № 24, том II, рег. № 2995, дело № 191/2009г., неоспореното заключение на ССЧЕ, а и безспорно между страните, по делото се установява, че през процесния период същите били обвързани от валидна облигация за продажба на топлинна енергия за стопански нужди, сключена в законоустановената от нормата на чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ писмена форма, за което при ищеца била открита и водена партида с аб. № 2101.

Приложимите към правоотношението ОУ на ищеца за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на потребители в гр. София съдържат специални правила за заплащането на цената на доставената ТЕ и отговорността при неизпълнение на задълженията. Предвид нормата на чл. 40, ал. 1 от ОУ за продажба на ТЕ за стопански нужди купувачът е длъжен да заплаща месечните дължими суми за топлинна енергия в срок до 20-то число на месеца, следващ месеца на доставката, след получаване на издадена от продавача данъчна фактура. При неизпълнение на в срок на задълженията си да заплаща фактурираните суми за топлинна енергия, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, купувачът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата до деня на постъпване на дължимата сума по сметката или в касите на продавача – чл. 49, ал. 1 ОУ за продажба на ТЕ за стопански нужди.

От заключението на вещото лице по допуснатата и приета по делото ССЧЕ, което заключение съдът кредитира, като обективно и компетентно изготвено, се установява, че в счетоводството на ищеца има издадени 11 бр. фактури и 1 бр. дебитно известие за периода от м.06.2019 г. до м.04.2020 г., като по същите има плащания на дати 03.03.2020 г., 01.05.2020 г., съответно и 01.10.2020г., като при съобразяване периода от издаване на фактурите, падежът на същите и датата на плащане, лихвата за забава (съобразена със ЗМДВИП) е в размер на 1687.01 лв.

Видно от съдържанието на неоспорения писмен договор № 34031/Ш009700, ответникът е посочил конкретен електронен адрес, на който да получава фактурите. От

неоспореното заключение на изслушаната в настоящото производство СТЕ се установява, че въпросният имейл адрес съществува и е част от контактната форма на УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, като същият е вписан за контакт с ответното дружество в портал за съхранение и връчване по електронен път на фактури в цифров вариант, с домейн име e-Invoice.bg. Вещото лице, след изследване на системата е констатирало още, че всички процесни фактури са с потвърден статус на получаван от УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, като съдържанието на хартиената разпечатка на фактурите в кориците на делото съответства на цифровият им еквивалент в портал за съхранение и връчване по електронен път на фактури, с домейн име e-Invoice.bg.

Ето защо, за разлика от СРС, настоящият съдебен състав приема, че ответникът е получил всички посочени от ищеца фактури, което обстоятелство не е оспорено от него в нито един етап от развитието на производството по делото пред първата инстанция. Възражението в такъв смисъл, въведено едва с отговора на въззивната жалба, като преклудирано, не следва да бъде разглеждано.

Предвид нормата на чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Денят на забавата се определя съобразно общите правила на чл. 84 ЗЗД, съгласно които когато денят на задължението е определен, какъвто е разглежданият казус, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл. 84, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

В конкретния случай задължението на ответника за заплащане на цената на доставената от ищеца топлинна енергия за стопански нужди има срочен характер и като не заплатил цената своевременно ответникът изпаднал в забава, считано от деня след падежа на задължението по всяка от фактурите до извършеното плащане. Ето защо неоснователно е и единственото въведено от ответника с отговора на исковата молба възражение, че поради неговата акцесорност, вземането на ищеца за обезщетение за забава било погасено с плащането на главния дълг.

При определяне размера на дължимото за процесния период обезщетение за забава, настоящият съдебен състав взе предвид приетото пред първоинстанционния съд заключение на вещото лице по изготвената съдебно – счетоводна експертиза, съгласно което при съобразяване със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, лихвата за забава върху платените главници по процесните 11 броя фактури се равнява на **сумата от 1687,01 лв.**, до който размер искът следва да бъде уважен. За горницата над тази сума до пълния предявен размер от 1759,70 лева искът се явява неоснователен.

По горните мотиви обжалваното първоинстанционно съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която СРС отхвърлил иска на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД срещу ответника до размера на **сумата от 1687,01 лева**, като вместо това

искът следва да бъде уважен в същия размер. За горницата над тази сума до пълния предявен размер от 1759,70 лева, както и за законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата, доколкото лихва върху лихва не се дължи, освен ако е уговорено, което не се установява по делото, като правилно и законосъобразно, първоинстанционното съдебно решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни.

С оглед изхода на спора, първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено и в частта, в която на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК са присъдени разноски, сторени пред СРС в производството по установителните иски, над сумата от 4,13 лева.

Пред СРС ищецът претендира и доказва разноски в размер на сумата 435,19 лева, от които 35,19 лева – заплатена държавна такса, 100 лева – юрисконсултско възнаграждение и 300 лева за експертиза, като с оглед изхода на делото в негова полза следва да бъдат присъдени част от тези разноски, равняващи се на **сумата от 417,21 лева.**

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му се присъдят разноски по ч.гр.д. № 66630/2022 г. по описа на СРС, 27 състав, в размер на **сумата от 81,67 лева.**

Пред СГС ищецът претендира и доказва сторени разноски в общ размер 635,19 лева, от които 35,19 лева – заплатена държавна такса и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение и 500 лв. за експертиза. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му бъдат присъдени **608,95 лева** – разноски, сторени пред СГС.

Пред СГС ответникът е заявил претенция за разноски за юрисконсултско възнаграждение, които съдът определя в размер на сумата 100 лева. На основание чл. 78, ал. 3, вр. с ал. 8 ГПК, на ответника следва да се присъдят **4,13 лева** – разноски по делото, сторени пред СГС.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 10824/22.06.2023 г., постановено по гр.дело № 12522/2023 г. по описа на СРС, 27 състав, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу ответника УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, ЕИК 831605795, дължи на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, сумата до 1687,01 лева,

представляваща мораторна лихва за периода от 03.03.2020 г. до 09.11.2021 г., начислена върху платена цена на топлинна енергия за стопански нужди за периода от м.06.2019 г. до м.04.2020 г., доставена в топлоснабден имот на адрес: гр. София, ул. „*****“, болнична аптека, аб. № 2101, **както и в частта**, в която на основание чл. 78, ал. 8 ГПК ответникът УМБАЛ „Александровска“ ЕАД е осъден да заплати на ищеца Топлофикация София“ ЕАД разноски за първоинстанционното исково производство над сумата 4,13 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу ответника УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **че УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, ЕИК 831605795, дължи на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, сумата от 1687,01 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 03.03.2020 г. до 09.11.2021 г., начислена върху платена цена на топлинна енергия за стопански нужди за периода от м.06.2019 г. до м.04.2020 г., доставена в топлоснабден имот на адрес: гр. София, ул. „*****“, болнична аптека, аб. № 2101, за което вземане по ч.гр.д. № 66630/2022 г. по описа на СРС, 27 състав, на 16.12.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 10824/22.06.2023 г., постановено по гр.дело № 12522/2023 г. по описа на СРС, 27 състав, в частта, в която е отхвърлен предявеният от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу ответника УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, ЕИК 831605795, иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за горницата над сумата от 1687,01 лева до пълния предявен размер от 1759,70 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 03.03.2020 г. до 09.11.2021 г., начислена върху платена цена на топлинна енергия за стопански нужди за периода от м.06.2019 г. до м.04.2020 г., доставена в топлоснабден имот на адрес: гр. София, ул. „*****“, болнична аптека, аб. № 2101, за което вземане по ч.гр.д. № 66630/2022 г. по описа на СРС, 27 състав, на 16.12.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, както и в частта, с която е отхвърлено искането за присъждане на законна лихва, считано от датата депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 06.12.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, ЕИК 831605795, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, **сумата от 417,21 лева.** – разноски по делото, сторени пред СРС по установителния иск по чл. 422 ГПК, **сумата от 81,67 лева.** – разноски по ч.гр.д. № 66630/2022 г. по описа на СРС, 27 състав, и сумата **608,95 лева** – разноски по делото, сторени пред СРС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, да заплати на УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, ЕИК 831605795, сумата

от 4,13 лева – разноси по делото, сторени пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____